

פרס מחקה לבגין

מאדוקו

אביה של בעלת הבית עולה ממרוקו. מחכה לשימעון פרס, בכניסה לדירה עם זר פרחים. מאחוריו עומדים כל קרובי-המשפחה והשכנים. כולם מחכים ביראת כבוד לאורח.

בדרך חזרה מקריית-שמונה שמענו בחדשות, שיוסי שריד נאות להסכים להיפגש עם יאסר ערפאת. פרס שותק, אינו מגיב. לפני חצי שעה גמר את נאמו בקריית-שמונה, שם אמר: "איש מהמערך לא יסע להיפגש עם אנשי אש"ף. לילה. איש מהעיתונאים אינו מוציא הגה. שומעים חדשות.

הזורים לתליאביב. הסיטוט נגמר. פרס פותח חלון, מדליק סיגרית. מבחנתו, הכנס היה ניצחון. הליכודניקים אמרו שהכנס לא יתקיים, לכן מספיקה העובדה שהכנס התקיים. הנואמים נקמו — זו ההצלחה כולה.

שבת אחרי הצהריים. שמונה עיתוני נאום ושימעון פרס נוסעים לקריית שמונה. הוא בלבוש חופשי. מיכנסיים שחורים, חולצה תכלת — שרוולים מקופלים; כנעליים שחורות מצוחצחות. עט פשוט

בכיס החולצה. שום תיק, שום ניירות, את כל זה הוא משאיר לדובר החדש שלו, חיים וייצמן. הוא מעשן סיגריות קנט, מתייחס לעיתונאים שסביבו, מדברים, בעיקר על ועדת-החקירה, נושא החוזר ועל לה לאורך כל הדרך. גם בחזרה, בזה, אולי, תלוי עתידו הפוליטי. הוא מדבר בשקט, קצת מונוטוני.

כמו גנבים

בלילה

הרוח פורעת את שערונית. מדי פעם הוא שולף מסרק קטן, מתקפל, מהכיס האחורי ומסתרק. המישה צלמים סביבו, כולם מסתכלים ובוהנים אותו. כולם רכזי גים סביבו. הוא מודע. השינאה, הוא אומר, היא לא אישית אליו. זה רק מפני שהוא עומד בראש. למה, אם כך, הוא ממשיך בדרך? למה אינו עוזב? האם יש כאן קרבה? "לא." הוא עונה, "אני לא מקריב, אני פשוט ממלא חובה אזרחית." פוליטיקאי, "ב"קריית-שמונה." הוא ממשיך, "הצביעו 4000 בוחרים לליכוד ו-1400 למערך. אלה האנשים שביקשו שאבוא. אז אני יכול שלא לבוא?"

לא. הוא לא פחד בפעם הקודמת. "אסור להראות פחד," הוא אומר, "וחוץ מזה — מה כבר יכול לקרות?" ובכל זאת הוא נראה מתוח.

מתקרבים לקריית שמונה. השמש שקעה, כבר חושך. משתרר שקט מתוח. מה יהיה? פרס מבקש מהנהג לנסוע לאט, "יחכו לנו ב-5:30." הנהג מאיט. סירוק אחרון. הפעם הוא מסרק גם את הגבות. בתנועה זריזה, איש לא שם לב.

במבואת העיר, בחושך, מחכות שלוש

מכוניות. הכל נראה כמו משימת-פשע, העומדת להתבצע. כמו גנבים בלילה. יורדים. לוחצים ידיים, חיוכים מתוחים. אנשי-ביטחון מקיפים אותו. השב"כ בכל

מאת

ענת סרגוסטי

זאת דואג. פרס עובר לוולוו. נוסעים לשיפחה.

בית-דירות. ילדים קטנים עומדים בחוץ. כמה שוטרים. אנשי-ביטחון. בעלת-הבית

ציבעונית ומכשיר רדיוא בפנית-החדר. תמונת-גוף על הקירות.

שולחים את פרס לשבת בכורסת-הכבוד, בראש השולחן. הוא ניגש, מחייך. נבוך, מתיישב. הוא לבדו, השולחן הענק מולו. כל הכיסאות ריקים. כולם מביטים בו. רגע של מבוכה. עשרות אנשים נדחפים, אף אחד אינו מעז לשבת.

בסוף כולם מתיישבים. רפי אוחנה, חבר הוועדה המרכזת של ההסתדרות, תושב קריית-שמונה, מתיישב ליד פרס. מנסה לנהל שיחה. ח"כ רענן נעים, מרמות נפתלי שבגלילה-עליון, מתיישב לידו. פרס שואל את רחל, בעלת-הבית, על המישפחה.

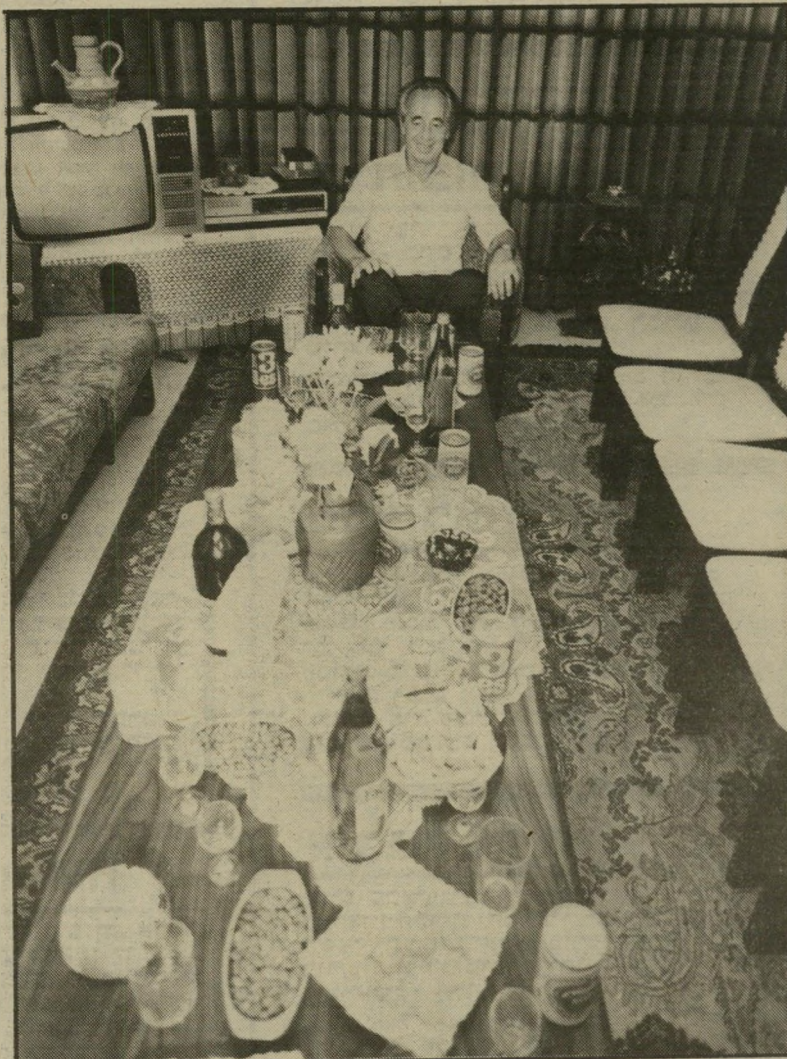
"בגין אמר!" שימעון פרס ניסה לדבר אל ליבו של הקהל שצעק "בגין, בגין!" ואמר להם שאפילו בגין ביקש שלא יפריעו לו לדבר. אבל הכל היה לשווא. משמאל: עמרם בן-שימעון, תושב קריית-שמונה, צועק "בגין, בגין!" וטוען שבגין עוד לעיירה יותר מאשר פרס ולכן הם אינם רוצים בפרס.

על הילדים, על קריית-שמונה. מנסים לענות. לא יודעים מה לומר. האירוע מרגש מדי. מבוכה.

במיטבח עומדות הנשים ושולחות צלחות של מאכלים פנימה. בעלת-הבית עומד בצידו השני של השולחן וצועק, "תביאו סיגארים!" מביאים. "או מה חסר בקריית-שמונה?" זורק פרס שאלה לאוויר. "הסרה הסברה," הם עונים. "סניף המע"ך לא מורגש כאן."

מקבל אותו למטה. צלם מקומי מכרכר סביבו. כולם מצלמים. חיוכים. עולים למעלה, כל הדלתות פתוחות. לחיצות-ידיים בכל קומה.

מגיעים לדירה. מרוקאים. בפתח עומד דים, כמו בתמונה מישפחתית מתחילת המאה, הסבא, כשזר-פרחים קטן בידו. הסבתא, האשה, הילדים, הקרובים והשכנים — כולם. חבורה גדולה וציבעונית. ברכות במרוקאית, חיוכים, הבוקי-מצלמות. פרס הגיע. הם זכו בזה. מיפלגת-העבודה

שימעון פרס הגיע לדירתו של רפי אבן-צור, מרוקאי מקריית-שמונה. כולם קיבלו אותו בחיובים. השולחן בסלון היה עמוס בכל טוב. את הארוח הושיבו בראש השולחן העמוס.

שום דבר לא עזר: פרס נשאר

פולני, ובגין נשאר מאדוקאי

המאכלים זורמים לשולחן. פרס אוכל. בהירות. במולג. לא בידים. בקושי בולע. "טעים מאוד," הוא מעיד לבעלת-הבית. היא — מתמוגגת מאושר. בשבילה זה כבוד גדול לארח את שימעון פרס. היא הכינה את זה היטב. רואים.

שש וחצי. הכנס נקבע לשעה שבע. יש עוד חצי שעה. על מה מדברים? מביאים את הילדים, שיצלמו עם האורח החשוב. הוא מושב ילדה על הכירכיים. מחייך אליה, מלטף את הראש. "איך קוראים לך?"

הצליחה למצוא בקריית-שמונה מישפחה מרוקאית אמיתית, שתסכים לארח את שימעון פרס. רפי אבן-צור, עולה ממכנס שבמרוקו. פועל. המישה ילדים. דירה קטנה. כל מה שדרוש כתפאורה. גם האשה מרוקאית. גוריה כאן. ה סעלו ב-1955 ממרוקו.

בסלון שולחן גדול. עמוס בכל טוב. בירה תוצרת-חוץ. משקאות קלים, ויסקי, מאכ"לים מרוקאים מעשה-בית, עוגיות, פשטידת. הכל מסודר. שורות של כיסאות משני צידי השולחן. בית ממוצע. טלוויזיה